Det operativa planläget våren 2025

av Per Edling

Résumé

After accession to NATO there are new conditions and some uncertainties affecting the Swedish chain of command. In this article I try to clarify why these circumstances have arisen, describe the current planning status and explain how the problem is handled in the ongoing operational planning. At a first glance, it is possible to get the impression that the majority of the responsibilities in the Swedish chain of command can be transferred to NATO. It is, however, quite clear that many operational and tactical tasks remain a national responsibility, although we are members of the alliance. The ongoing staff work to develop OPLAN SWEDEN will focus on actions that need to be taken in peace to deter war and on tasks to be handled nationally if NATO's regional plans are activated. The available intellectual power ought to be directed towards this complex and demanding effort.

REDAN I BÖRJAN av den svenska integrationen med Nato sommaren 2022 fördes lite trevande diskussioner i Försvarsmakten om vad ett kommande Natointräde skulle kunna innebära för ledningen av försvarsgrenar och förband. En första magkänsla var att huvuddelen av den ledning som utövas på de operativa och taktiska ledningsnivåerna i Sverige skulle kunna överföras till Natos kommandokedja. Ganska snart efter att införlivandet av Sverige i Natos planverk hade startat på allvar stod det dock klart att det finns stora krav från alliansen på välfungerande nationella operativa och taktiska högkvarter samt relevanta och uppdaterade operationsplaner.

> *Efter flera hundra år som alliansfri gäller det för Sverige att förstå vad det betyder att vara allierad.*

Den pågående säkerhetspolitiska situationen har satt det svenska samhället och Försvarsmakten i ett nytt och föränderligt kraftfält, vilket byggs upp av tre vektorer som vi inte riktigt är vana vid: öppet aggressiva fiender, medlemskap i en försvarsallians och en förändrad militärgeografi. Ryssland utkämpar ett fullskaligt krig i Ukraina och i stort sett dagligen utsätts Västvärlden för destabiliserande påverkansoperationer, sabotage av infrastruktur och cyberattacker. Efter flera hundra år som alliansfri gäller det för Sverige att förstå vad det betyder att vara allierad. Även om Sveriges geografiska position är oförändrad innebär alliansmedlemskapet att vår geopolitiska försvarsgräns har flyttats många mil i alla väderstreck. Snart öppnas nya sjövägar via Arktis och dessutom har cyber- och rymddomänerna ritat om kartan.

Några aktuella symptom på vår ovana är att såväl företrädare för Försvarsmakten som bidragare till diskussionen i bloggosfä-

Bild 1: Planeringschefer ur Joint Force Command Norfolk, Joint Force Command Brunssum och operationsledningen besökte Gotland i december 2024. Foto: Försvarsmakten/JONHOJ01.

ren framför onyanserade och ibland felaktiga meningar om den svenska kommandokedjans betydelse och behovet av nationell operationsplanering. Dessutom saknas det i vissa avseenden en gemensam förståelse mellan kedjans olika delar och nivåer. Ibland går det att få känslan av att det finns fler åsikter än insikter.

Syfte, avgränsningar och disposition

Syftet med denna artikel är att redogöra för det rådande operativa planläget för att på så sätt belysa behovet av en välfungerande svensk kommandokedja och uppdaterade svenska operationsplaner.

Osäkerheten när det gäller nationella lednings- och lydnadsförhållanden har flera orsaker. Gemensamt för dem alla är att de kan härröras till det nya och föränderliga kraftfältet, och kanske framför allt till Natomedlemskapets egentliga innebörd, varför påverkan från denna vektor kommer att vara i fokus i det resonemang som följer. En annan avgränsning är att stora delar av de operativa planerna är belagda med försvarssekretess, varför det inte är möjligt att redogöra för själva innehållet i någon större detalj utan att bryta mot offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Således kommer den följande diskussionen inte att innehålla några uppgifter som ”skadar landets försvar eller på annat sätt vållar fara för rikets säkerhet”.

I denna artikel klarlägger jag inledningsvis orsakerna till att osäkerheterna kring den svenska kommandokedjan har uppstått, beskriver därefter det aktuella plan-

läget och för en diskussion om överföring av befälsrätt samt förklarar slutligen hur de kvarvarande problemen omhändertas i det fortsatta stabsarbetet.

Orsaker

Rysslands krig mot väst, med trolig tyngdpunkt i Ukraina, visar att många av resonemangen i den svenska operationsplaneringen har utgått från en felaktig krigsbild. Det är inte längre frågan om antingen fred eller krig, utan båda två samtidigt. Samtidigt som ett utnötningskrig sedan tre år utkämpas för Ukrainas självständighet, går barnen i de flesta ukrainska städer till skolan och på många håll fungerar samhället ungefär som det gjorde innan den ryska invasionen. På samma sätt kommer, av allt att döma, ett framtida världskrig att utspela sig. I delar av operationsområdet lär det föras högintensiva strider. I andra områden kommer fredsliknande förhållanden att råda, där fienden kommer att utföra sabotage, terrorbombningar och påverkansoperationer snarare än konventionella stridshandlingar. Natos energi och förband kommer att fokuseras till de främre stridsområdena och ansvaret för den bakre terrängen kvarligger hos medlemsländerna. Det är inte omöjligt att Nato kommer att behöva föra försvarsstriden i vissa delar av norra och östra Sverige, men huvudansvaret för försvaret av territoriet är och förblir en nationell uppgift.

Planerna har tidigare i mångt och mycket utgått från tillgängliga resurser och den legala förändring som uppstår i samband med politiska beslut om att skärpa beredskapen vid krig eller krigsfara. Mobilisering av Försvarsmakten, samhällets stöd till det militära försvaret och nyttjandet av förfogandelagen är några exempel på möjligheter som uppstår i samband med att beredskapen skärps i Sverige. Problemet med att försöka tillämpa två helt olika logiker, fred eller krig, är att skillnaden mellan dessa tillstånd blir väl stor även i den teoretiska planeringen, vilket leder till att övergången blir svår och trög. Dessutom kan gränsen mellan fred och krig utnyttjas av en motståndare genom aktiviteter som stör och förstör, men som inte kan anses vara krigshandlingar eller går att knyta till någon aktör.

För att komma igång med skapandet av ny kunskap och det mentala skifte som måste ske i Försvarsmakten inledde chefen för operationsledningen (C OPL) våren 2023 framtagandet av ett nytt svenskt operativt koncept, vilket nu ligger till grund för den pågående operationsplaneringen.

Vi är heller inte vana vid att använda de olika graderna av befälsrätt eller *degrees of authority in operations* d v s FULLCOM, OPCOM, OPCON, TACOM och TACON,[1] som används för att beskriva *transfer of authority* (TOA) från ett lands kommandokedja till chefer i Nato. Även om förband ur samtliga försvarsgrenar har blivit TOA:de till utländska styrkechefer har de svenska sjöstridskrafterna längst erfarenhet att bruka och förstå dessa begrepp. Det är alltid lätt att vara efterklok, men nog hade det varit enklare om hela Försvarsmakten hade tagit beslut om att börja använda dessa *degrees of authority* i samband med utvecklingen av *Doktrinen för gemensamma operationer 2020*.

Sverige har varken hunnit formulera eller implementera en nationell Natostrategi. Avsaknaden av denna styrning leder till att varje enskild medarbetare i Försvarsmakten kan göra sina egna tolkningar av de diskussioner som förs med Natos olika delar och lite väl okritiskt föra tillbaka budskapen till stabsarbetet hemma i Sverige. På så sätt påverkas den svenska förståelsen av ett problem av organisatoriska, personliga och na-

Bild 2: Det nya svenska operativa plansammanhanget. Internationella samarbeten och Swedish Tactical plan for Regional Plan Centre är två viktiga delmängder, men omfattande operativa och taktiska uppgifter behöver även i fortsättningen lösas på nationell basis. Grafik: Försvarsmakten/OPL J5 OLi.

tionella agendor utan att vi fullt ut förstår att så är fallet.

Mängden inflytelser i operationsplaneringen är mycket omfattande. Även om planeringsgruppen ibland har bestått av uppåt 80 stabsofficerare från olika delar av Försvarsmakten med benäget bistånd från planerare från flera av Natos staber, är den djupa kunskapen om de nya planernas innehåll än så länge inte spridd på bredden i den svenska officerskåren. Någon närmare insyn i arbetet har i nuläget inte kunnat erbjudas eleverna på de nivåhöjande utbildningarna eftersom planerna är hemliga.

Planläget

Även om Sverige är medlem i en försvarsallians finns det inga andra som är lika intresserade av försvaret av vårt land som vi själva. I Washingtonfördragets tredje artikel framgår att medlemsländerna åtar sig att, enskilt och tillsammans, utveckla sin individuella och kollektiva förmåga att stå emot väpnade angrepp. I detta uppdrag ingår såväl att upprätthålla erforderlig beredskap och bedriva nationella försvarsoperationer, i Sverige kallas den grundoperationen, och att bedriva planering för försvaret av det egna territoriet.

Nato har tre huvuduppgifter: att avskräcka Ryssland och terroristgrupper från att agera mot alliansen och om avskräckningen misslyckas försvara befolkningen, territoriet och styrkorna; att hantera kriser samt att bedriva säkerhetssamarbeten. För att lösa dessa uppgifter finns ett flertal olika planverk över hela skalan från fred till krig, varav de tre regionala planerna hanterar alliansens agerande i händelse av ett framtida världskrig. Ett viktigt men ofta bortglömt ingångsvärde i diskussionen är att de regionala planerna kan aktiveras först efter enhälliga beslut i Natos högsta beslutsfattande organ *North Atlantic Council*. Dessutom krävs svenska politiska beslut om mobilisering om hela Försvarsmakten ska komma på krigsfot. Således behöver Natos medlemsländer, själva eller tillsammans med andra, ta fram egna planer för genomförandet av avskräckning och försvar med stående förband innan aktivering av de regionala planerna och mobilisering har skett, d v s här och nu. I många år har vi löst dessa uppgifter genom den nyssnämnda grundoperationen, vilken fortsätter, även om Sverige är medlem av en försvarsallians.

> *Fokus ska ligga på operativt ”vad” snarare än taktiskt ”hur”.*

ÖB brukar påminna om att vi befinner oss i en förberedelse- och förkrigstid, och under ledning av C OPL arbetar hennes stab med en ny operationsplan, OPLAN SWEDEN. Denna plan beskriver hur Sverige ska föra kriget från fred till dess att kriget är utkämpat

och vunnet, i alliansens ram eller på egen hand. Likheterna mellan hur svenska förband och svensk terräng ska nyttjas nationellt, med partners och inom alliansen, görs så stora som möjligt för att maximera flexibiliteten och handlingsfriheten. Vi ska således vara beredda att slåss själva eller med några av Natos medlemsländer i väntan på konsensus i Bryssel. I sammanhanget ska dock nämnas att aktiveringen av Natos planer efter den ryska fullskaliga invasionen av Ukraina i februari 2022 gick mycket snabbt och detsamma gäller medlemsstaternas agerande efter det amerikanska åberopandet av artikel fem i Washingtonfördraget efter terrorattackerna mot *World Trade Center* i september 2001.

Några andra viktiga styrningar från C OPL för framtagandet av OPLAN SWEDEN är att fokus ska ligga på operativt ”vad” snarare än taktiskt ”hur” eftersom det är svårt för försvarsgrenscheferna att beskriva hur uppgiften ska lösas om inte deras högre chef definierat vad som ska lösas. Kontrollen över Östersjön, Östersjöinloppen och Nordkalotten ska bibehållas. Vi ska kunna vara offensiva, både när det gäller bekämpning på hela djupet av fiendens gruppering och underhåll av förband på stora avstånd från Sverige. Det svenska territoriet ska framförallt vara ett bas- och uppmarschområde, genom vilket materiel, drivmedel, reservdelar o s v måste kunna flöda. Förband ur samtliga försvarsgrenar ska bi-

Bild 3: I januari 2024 genomförde operationscheferna från Norge, Sverige, Finland och Danmark ett krigsspel för att validera NORDEFCO-planeringen Nordic Guard. Foto: Försvarsmakten/PETBLO05.

dra till Natos integrerade missil- och luftförsvar IAMD.[2] Dessutom ska Försvarsmakten stödja Polismyndigheten i kampen mot terroristgrupper och organiserad brottslighet.

Det finns tre delmängder i OPLAN SWEDEN. Planeringsarbetet har börjat med den delmängd som kallas *Swedish Tactical Plan for Regional Plan Centre* och svarar på frågan om hur svenskt territorium, svenska styrkor och tillförda förband från Natos övriga medlemsländer ska nyttjas för att möjliggöra alliansens strid i vårt närområde. Denna första svenska Natoplan föredrogs för Joint Force Command Brunssum i december 2024.

Den andra delmängden är de försvarssamarbeten som pågår vid sidan om allt arbete som sker i Nato. Från svenskt perspektiv är de viktigaste DCA[3] med USA, det finsk-svenska försvarssamarbetet FISE,[4] NORDEFCO[5] där flygvapensamarbetet *Nordic Air Power Concept* har kommit längst, och deltagandet i det brittiska initiativet JEF.[6]

Den tredje – nationella – delmängden kommer att innehålla verksamhet som Sverige genomför innan aktivering av de regionala planerna och sådant som vi inte kommer att dela med Nato, men som ändå görs som stöd till alliansen. Vi kommer även fortsättningsvis att ha en pågående grundoperation där den territoriella integriteten upprätthålls, återmilitariseringen av Gotland fortsätter, ledningssystem och militär infrastruktur skyddas, Sverige bidrar till kärnvapenavskräckningen med konventionella förmågor o s v. Skyddet av rikets ledning, geodata, information om viss infrastruktur och vissa underrättelser kommer att hållas nationellt hemliga även fortsättningsvis. Relationen mellan sjukvårdsinrättningar och regionala chefer eller skydd av svenska mobiliseringsförråd är några andra exempel på frågor som Nato med varm hand kommer att överlåta till svenska chefer att besluta om.

Även om de regionala planerna aktiveras kommer det att finnas många uppgifter som respektive medlemsland och operationsledning måste hantera själva. Några exempel är – förutom fortsatt upprätthållande av den territoriella integriteten – försvar av vissa nyckelområden i land och till sjöss, cyberförsvar, säkerhetstjänst, skydd och bevakning, skötsel av basområden och värdlandstöd, samverkan med övriga delar av totalförsvaret samt återställning av samhället och Försvarsmakten efter att kriget har utkämpats.

Befälsrätt

När ett medlemsland avdelar förband till Natos förfogande görs det vanligtvis med förbehåll, vilka kan uttryckas på flera sätt. För det första kan styrkan beläggas med s k *caveats*. Medlemslandet begränsar då den mottagande chefens möjlighet att nyttja det avdelade förbandets förmågor. Vanligtvis sker denna begränsning främst av politisk anledning. Ibland finns det inrikespolitiska faktorer som väger in, så som när tyskt och svenskt stridsflyg endast bidrog med spaningsresultat till krigen i Afghanistan respektive Libyen trots att båda ländernas flygvapen har god förmåga att även genomföra vapeninsatser.

Det andra sättet är att endast ge bort en del av befälsrätten. På de högre ledningsnivåerna använder Nato begreppen FULLCOM, OPCOM och OPCON för att reglera mandatet för de olika ledningsnivåerna. Dessa begrepp är dessvärre inte helt entydiga och det finns som tidigare nämnts inte heller något fastslaget svenskt förhållningssätt.

FULLCOM är den högsta befälsrätten och täcker alla aspekter av militära operationer, varför den i Sverige hålls av ÖB. OPCOM går att förstå som mandat att reglera det operativa ”vadet”. I Sverige är OPCOM idag delegerad till C OPL som beslutar vad

Befälsrätt	Svenska förband i Sverige	Svenska förband TOA:de till Nato	Natoförband TOA:de till Sverige
FULLCOM	ÖB	ÖB	Sändande land
OPCOM	C OPL	SACEUR	SACEUR
OPCON	FG-chef	ACC, MCC etc.	C OPL och FG-chef

Tabell 1: I samband med Transfer of Authority av styrkor till Nato överförs olika grader av befälsrätt till de mottagande cheferna samtidigt som stora ansvar kvarligger hos de truppbidragande länderna. Detta exempel visar TOA efter aktivering av en regional plan. Grafik: författaren.

som ska uppnås, vilken uppgift som ska lösas, vilka förmågor som ska nyttjas och vad som behövs för att samordna och koordinera styrkorna i tid och rum inom det gemensamma operationsområdet. OPCON innebär ett mer begränsat mandat att besluta om det operativa ”huret”, och uppbärs i Sverige av försvarsgrens- och militärregioncheferna. Dessa taktiska chefer beslutar om de styrningar som ska ges till de tilldelade styrkorna om hur de ska agera enskilt och tillsammans för att uppnå målsättningarna, men har inte rätt att ställa nya uppgifter, dela upp förband eller ändra operationsområde.

Vid TOA[7] av svenska förband till SACEUR[8] efter aktivering av en regional plan kommer samtidig överföring av OPCOM från C OPL att ske, under det att ÖB behåller FULLCOM. OPCON utövas av aktuellt domänhögkvarter, såsom MARCOM[9] och AIRCOM.[10] I fred ges den mottagande Natochefen ett mer begränsat mandat när ett förband TOA:s för att delta i alliansens avskräckning. Exempelvis kommer OPCON att överföras till Nato när svenska bataljoner bidrar till *Forward Land Forces* i Lettland och motsvarande gäller för svenskt deltagande i *Standing Naval Forces* och *Air Policing*. Oavsett vilken fas eller befälsrätt som det handlar om, innebär TOA av ett svenskt styrkebidrag även att chefer och stabsofficerare följer med för att ingå i den mottagande chefens ledning. Logistik, personal- och annan administration samt omsättning av förband förblir nationella ansvar.

C OPL utövar, som nämnts, OPCOM över svenska förband, men även OPCON över de Natostyrkor som SACEUR väljer att fördela till Sverige varför C OPL behöver kunna föra detta befäl och ta emot utländska officerare till sin stab. Med andra ord kommer C OPL genom sin kommandokedja att föra befälet över svenska och utländska förband och ha uppgifter att lösa på uppdrag från såväl ÖB som SACEUR.

I den fortsatta diskussionen om TOA gäller det att komma ihåg att innebörden av överföringen av befälsrätten skiljer sig mellan försvarsgrenarna. Ett stridsflygplan eller ett örlogsfartyg kan byta ledning flera gånger under ett uppdrag, något som inte är vare sig lämpligt eller möjligt för ett förband i land.

Fortsatt stabsarbete

ÖB har just fattat beslut om en ny strategisk plan och utvecklingen av en Natostrategi pågår i Högkvarteret. Med ledning av dessa styrningar kommer de olösta operativa frågor som har redovisats ovan att omhändertas i den fortsatta utvecklingen av OPLAN SWEDEN under 2025. Något kan ändock sägas om det fortsatta stabsarbetet.

Sverige har numera ansvar inte bara för försvaret av det egna landet, utan även för Natos territorium, befolkning och förband.

Som har beskrivits ovan är det nationella ansvaret allra störst innan de regionala planerna har aktiverats, men även efter aktivering av dessa planer finns många uppgifter för kommandokedjans olika nivåer att lösa för att försvara Sverige och alliansen. Planeringen för alla dessa uppgifter kommer att vara huvudfokus för den fortsatta utvecklingen av OPLAN SWEDEN och för att kunna uppbära dem kommer kommandokedjans chefer att vara ”dubbelhattade”. Det innebär att C OPL genom försvarsgrenscheferna ska föra befälet över såväl svenska förband för rent nationella åligganden samt svenska och tillförda allierade förband som stöd till alliansens strid.

Redan i dag pågår ett antal aktiviteter för att avskräcka Ryssland, *Vigilant Activities*, under Natos ledning. Dessa aktiviteter handlar i stor utsträckning om att koordinera redan planerade nationella övningar och operationer för att säkerställa att alliansen projicerar erforderlig mängd avskräckning mot Ryssland. Genom att ta fram s k kampanjplaner identifieras tidigt behov och möjligheter. Övningar används för att testa planverken och bidra till avskräckningen, förutom den rena förmågeutvecklingen. Ett problem är givetvis att det är svårt att veta vilken avskräckningsnivå som är den lämpliga. Det gäller att minska den ryska riskaptiten utan att för den skull eskalera situationen.

Natos medlemsländer inkluderande Sverige har avdelat markförband till alliansens östra gräns, aktiverat sjöstyrkor i Östersjön, Nordatlanten och Medelhavet samt genomför *Air policing* i bl a baltiskt, isländskt och rumänskt luftrum. Svenska resurser kommer dessutom att bidra med effekter i cyberdomänen och i rymden. Alla andra delar av Försvarsmakten agerar däremot fortfarande i den svenska kommandokedjan, på samma sätt som det fungerar i Natos övriga medlemsländer. De operativa planverk och de order som C OPL uppdrar åt försvarsgrenscheferna att följa är idag synkroniserade med JFC[11] Brunssums motsvarigheter. På sikt flyttas hela Norden till JFC Norfolks ansvar, vilket kommer att vara en annan inflytelse i OPLAN SWEDEN.

Nyttjandet av det svenska territoriet som bas- och uppmarschområde samt leverans av värdlandstöd omhändertas i det fortsatta planeringsarbetet. Trafikledning, möjligheter att öva, förläggning, förplägnad, förhandslagring, skydd och bevakning är några exempel på de tjänster som Sverige måste kunna erbjuda alliansens förband.

Även om Västvärlden står inför nya utmaningar finns en lång svensk tradition av planering av försvaret av vårt land hela vägen från strategisk till stridsteknisk nivå. Det finns sedan länge förberedda order till bataljons-, fartygs- och flygdivisionschefer. Även om det strategiska sammanhanget numera är ett annat, har inte Sveriges geografiska läge förändrats bara för att vi har gått med i Nato. Inte heller den svenska militära förmågan eller vår uppfattning om vilka länder som är vänligt sinnade eller inte. Med andra ord finns det redan mycken svensk kunskap om de olika delmängderna i OPLAN SWEDEN, vilket bland annat beror på att armén och marinen har haft mer än 500 år på sig att förbereda sig. Att flygvapnet bara har haft 100 år på sig märks inte. Detsamma gäller både cyber- och rymdförsvaret, trots att de i sammanhanget får anses vara nyfödda.

Avslutning

Vid en första anblick går det att få uppfattningen att huvuddelen av arbetet i den svenska kommandokedjan kan överföras till Natos ledningsstrukturer, men med lite djupare kunskap i ämnet blir det uppenbart att omfattande operativa och taktiska uppgifter behöver lösas nationellt även i framtiden.

Dessa uppgifter omhändertas av C OPL och hennes stab i den fortsatta utvecklingen av OPLAN SWEDEN. Arbetet kommer framför allt att fokusera på de åtgärder som vi, Sverige och alliansen, behöver vidta i fred för att aldrig hamna i krig samt på de uppgifter som fortfarande behöver lösas i den nationella ramen i händelse av att Natos regionala planer aktiveras. Det är till detta komplexa och krävande arbete som den tillgängliga intellektuella kraften behöver riktas.

Dessutom är det egentligen ganska självklart att Natos staber behöver kvalificerade svenska motparter och att det inte finns någon som har tänkt mer på att försvara Sverige än vad vi själva har gjort.

> *Vi måste själva agera för att få genomslag för våra intressen.*

För att förmedla planernas innehåll till mottagare såväl inom Försvarsmakten som till det svenska samhället i övrigt och till Natos olika staber, har redan en mängd krigsspel, föreläsningar och diskussioner genomförts. Av allt att döma måste denna upplysning fortsätta.

Mer allmänt sett måste Natos inriktningar kunna granskas, eventuellt anpassas, till svenska förhållanden och, efter svenska beslut, implementeras i Sverige. Vidare kan inte Sverige vara en passiv mottagare av styrningar från Nato, utan vi måste själva agera för att få genomslag för våra intressen. All erfarenhet visar att även en liten stat kan få gehör för sin vilja givet skickligt och tidigt stabsarbete på alla ledningsnivåer och bra diplomatiska förberedelser. Vår operativa planering bör vara ett viktigt ingångsvärde i denna diskussion.

Författaren är kommendör och operationsledningens planeringschef sedan sommaren 2022. Han är ledamot av KÖMS och KKrVA där han är vice ordförande i avdelning II.

Noter

1. *Full Command, Operational Command, Operational Control, Tactical Command* och *Tactical Control*. Innebörden av några av dessa begrepp diskuteras längre fram i texten.
2. Integrated Air and Missile Defence.
3. Defense Cooperation Agreement.
4. Finnish Swedish Defence Cooperation.
5. Nordic Defence Cooperation.
6. Joint Expeditionary Force.
7. Transfer of Authority.
8. Supreme Allied Commander Europe.
9. Allied Maritime Command.
10. Allied Air Command.
11. Joint Force Command.